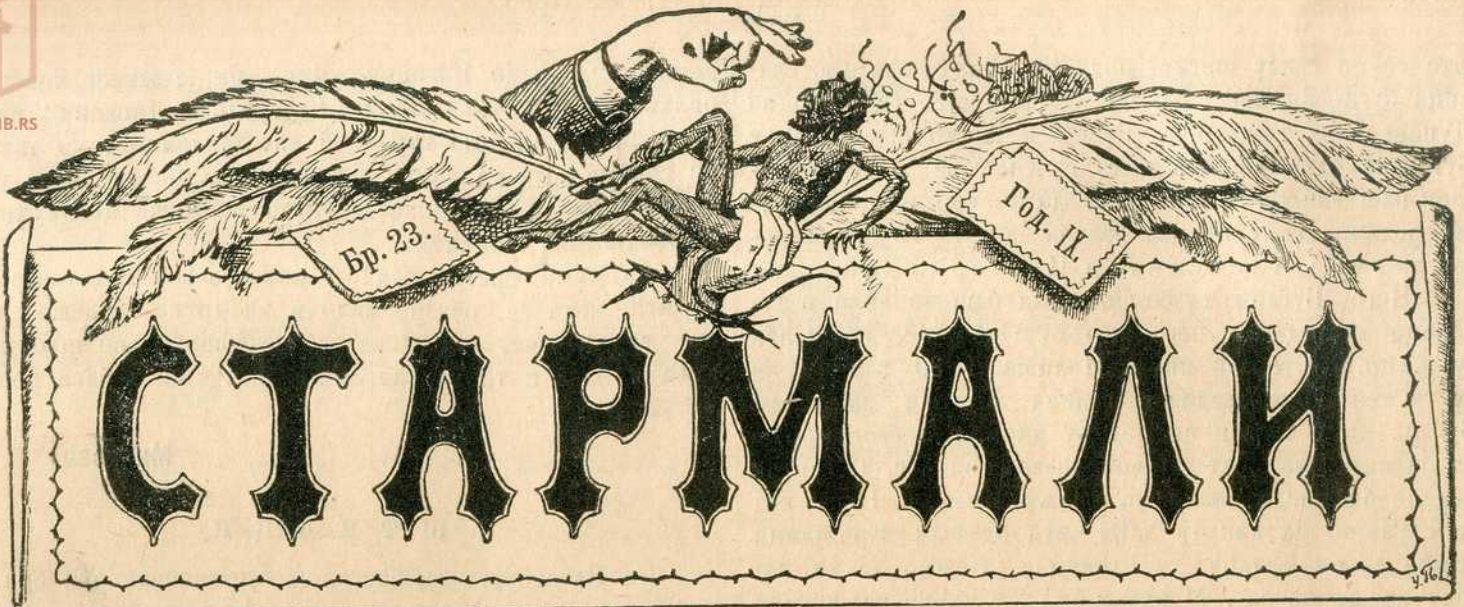

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

У Новоме Саду 20. августа 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Дванаест милијона.

У велика бију звона,
Ишту дванајст милијона;
Ишту зајам, ишту паре,
Од народа, од „фукаре“!
Ишту зајам од јадника
Ком су скоро све отели;
Ишту зајам од патника,
Ком је дошло да се сели.
Ишту зајам од онога
Ком су сузе и крв пили;
Ишту прво испод нокта,
Ком су руке поломили.
У велика бију звона:
Ишту дванајст милијона — —

Народ једе суха хлеба
Под теретом и у звоју,
Ал за ону свету мис'о
Кошуљу би дао своју.
Продао би кров са главе
И путире својих храма;
Он би наш'о колко треба
Он би дао, —

ал не вама.

Нема вере у невере;
Неће дати кивничарма;
Неће дати туђим слугам,
Неће дати Сливничарма.

Мислите ли да је време
За векове гинут' сјајне,
Мислите ли да је доба
Коме треба жртве крајне.

Жртвујте се најпре сами
(Једна жртва другу буди),
Сиђите се, недостојни,
Па нек ишту — други људи.

Народ једе суха хлеба
Под теретом и у звоју,
Ал за ону свету мис'о
Кошуљу би дао своју.
Дао би капу, дао би главу,
Улетно б' у све муке, —
Али неће, али не сме
Тим да гоји своје вуке.

Сиђите се, недостојни!
Ви сте сметња братској слози.
С вама пашће клетва наша,
Просуће се горка чаша,
Свага ће се зановити
И народ ће соко бити
— Боже му помози!

—ћ.

Шетња по свету.

XXXIV.

Неко ме је назвао протераницом само за то, што се шетам по свету. Морам искрено признати, да ми се тај назив није ни мало допао, јер ни за живу главу не бих хтео, да сам друг г. Стеве Павловића. Нисам никад марио, да отимам туђу славу, макар ме „Наше Доба“ ни не сматрало за јунака. Али сад је тај назив постао звучнији и лепши. Но не ваљда за то, што се уредници наших ваљаних књижевних часописа „Јавора“ и „Стражилова“ ради забаве протерују по својим новинама, већ за то, што је сад и бугарски кнез протераница. Ако сам ја протераница,

што се по свету шетам, онда је стопут већа протераница бугарски кнез, јер он не само што се возио по Дунаву и за тим преко Русије и Аустрије натраг у Бугарску одшетао, већ њега су његови „верни“ Бугари баш заиста и протерали, дакле ако историја нађе за вредно, да му икакав наслов да, то га мора назвати: кнез Александар Протераница.

Него Бугари су се показали баш момачки и кудикамо напреднији, него што су Срби. Јер ето Срби су н. пр. протерали кнеза Милоша 1839 године, па су га тек после двадесет година позвали натраг, а Бугари нису чекали ни недељу дана, већ свог протераног кнеза на врат на нос позвали натраг. Та срећа већ не би могла пасирати краљу Милану. Њега кад би случајно на каквој лађи куд одвезли. Србијанци тешко да би и лађу ту примили, а камо ли да позову краља натраг. Међутим би га у мађарској касини у Будимпешти раширеним рукама дочекали и примили. На послетку не би морао баш лађом путовати. Могао би и жељезницом, а било жељезницом или лађом, тек свакако би морао проћи поред Карловаца, па би могао собом повести и нашег Германа. Ми би му га драговољно дали. Не знам само, да ли је и он честитао протераном бугарском кнезу, као што је то учинио краљ Милан, а ако није, требао би то што пре учинити, да би му бугарски кнез што пре могао вратити љубав. Краљ Милан сигурно је на то рачунао, па је за то и честитао кнезу Батенбергу. Него можда ће се лако догодити, да ће један другог морати тешити, ако случајно падне северном стрицу на памет, да мало покара несташну децу.

Такав глас може лако доћи до нас, само да не буде онакав, као што је донео стари „Београдски

ПОДЛИСТАК.

Како је Љубиша остао без ручка и без вечере.

Овај догађај иде на онај лист повеснице нашег уставног живота, када је наш сав онострано народ, као један човек устао у одбрану своје народности и вере. — Тада се надметао сваки, да се словом и делом покаже, као челичан народњак. У то су доба поникле силне патриотске здравце, па и ова, која ће у овом догађају исписана бити. Нек су се двојица, тројица састали, нека су чашу, две вина испили, већ су одмах и израза своје осећају дали. У друштву није могао седети издајица. Тога су одма прољубили, и „свјачески“ из друштва избацили. — Није се онда ни полутанство могло у друштву скрасити; није ли хтео с' народом, широко му поље по улицама, па нека се замишљен шета, нико се није њему приближивао, сваки га се клонио као куге. — Тада је било светло доба. Људи чиста карактера, опробани, заслужни били су уважени, поштовани и награђивани, ал . . . бацимо копрену на садашњост, врло је горка, Србин ће и њу позобати и сварити. —

Љубиша је био вредан и ваљан трговац, ватрен народњак. Онај дан када писмоноша разноси „Заставу“, већ се од раног јутра испред дућана шета, те жуђено чека писмоношу, да му донесе „Заставу.“ Корешподенције оставља на страну и

Дневник“, да је Бизмарк умро, па је живог човека оплакао. Ако тако стари „Београдски Дневник“ настави, то ће он брзо саранити сву дипломацију и тако ће спасти свет од лажи и рата. Онда ће тај лист учинити такво велико дело, какво не може целокупна журналистика учинити.

Да му је сретан рад! А како је већ почео саранивати, нека се обазре мало и на друге сталеже, н. пр. калуђерски, па нека одатле побере све што не ваља и нека и то сарани. Бићемо му на љубави веома захвални.

Миласав.

У Ш Т И П Ц И.

На Батенберга се баш може применити она српска пословица: „Отишао — да дође.“

Ал сад кад је дошао, бојим се неће моћи лако да — отиде.

Краљ Милан је честитао кнезу Александру повратак. Но кнез Александар му то неће моћи вратити, јер кад краља Милана протерају, он се сигурно неће вратити.

Пештански листови пишу, да се по Новом Саду деле руске рубље. Ух људи, људи, та што не назначите тачније адресу. Баш би многима добро дошло.

Ако сад чују Руси, да се по Новом Саду деле њихове рубље, могу још и они поврвити овамо. А баш они који проносе ту вест, ратосиљају се Руса.

са највећом свечаношћу отвара „Заставу“. Кад га човек озбиљно посматра, види каквом пажњом и са уживањем чита он „Заставу.“ — Насмеши се кад кад, остави „Заставу“ на крило, протре руке, па би рад да коме каже шта му се тако допада. Ако је пак Милетић написао члан онда је читао са највећом пажњом и одушевљењем, па тек кад га је завршио, онда би негледећи на муштерије узвикнуо: Евала му! Живио! — Изисао би из дућана до свог колеге Васе ил Саве, те би живахно и одушевљено узвикнуо: „Ево читај па се наслађавај, Србине!“

Љубиша је уживао у добром говорнику, па је и сам кадгод је био мало напит кушао своју снагу, по несрећи свршио се говор увек недотупавно, ал зато он није престао говорити; та није он крив што своје лепе и племените мисли не уме да изрази.

Љубишин добар друг и пријатељ Сава, уживао је у Љубиши што је овај тако ватрен Србин. Истина и сам је осећао тако, ал није био експонзивне нарави, па се није јавно ни изјављивао; но ди је требало чинио је своју дужност.

Сава је такођер био трговац, но врло духовит и оштроуман, пун досетака и лакрдија. Збијао је невину шалу, де је год могао; а знао је на противнике народне ствари тако zgodне приметбе рећи, да је обично његов изуст изазвао грохотом смеј. С тога је Љубиша уживао у своје пријатељу Сави. — Наводио је Саву да

У Хопову је поставио прота Чобанић између свештеника и народа жандаре. Но, то ће баш укрепити „углед цркве.“

Сад је свештенички збор сазван и у Фенеку. На томе не само што не би требао да иде народ, него ни — свештеници.

У Сомбору је сазван учитељски збор да већа о угледу школе и учитељства. Кад би се ти људи заључали, не би морали звати жандаре, јер би жандари дошли и сами.

Кубура.

Хајдуци се множе
И свој пос'о раде.
Зашто је то тако —
То „Видело“ знаде.

Гараш своју руку
На сељане пружа:
Хватај их, фукаро!
„Немамо оружја.“

Хазурала, жандаријо,
Де-ла ти их тражи!
„Ми смо давно оружани
— Немамо куражи.“

У Београду.

П—ц.

Ђира. Јеси ли чуо да се у Црној Гори наша богата руда камена угља?

Спира. Чуо сам. Ето опет нов доказ каква се велика разлика направила између Црне Горе и Србије.

Ђира. Изрази се јасније.

Спира. Па ето. У Црној Гори руде чисто саме избијају из брега, а —

Ђира. Знам, знам, шта хоћеш да кажеш. А у Србији удара руда у брег.

Ђира. Зна ли славни новосатски суд, какве су то „политичке цели“ рад којих је Фетер покрао 30.000 фр.?

Спира. Та то знају и новосатски врапци већ од толико година.

Ђира. А знали то и новосатски посланик г. Бенде?

Спира. Он је једини врабац, који се чини да то не зна, — и седиће и даље на угарском сабору у славу Тисину. Седиће тако поносно, као да његов избор није тога краденог лука јео и на тај (нитков)лук мирисао.

Ђира. Фетер ће одужити својих неколико година. Пак ће се вратити опет у нашу средину.

Спира. Онда ћеду му можда још и банкет приредити.

Ђира. Ал том се банкету зацело неће ругати српски родољуб др. Стеван Павловић.

овај што згодно „избаца“, па је тад одмах то прихватио и даље колпортирао.

Једног дана, нађе он Саву у дућаву суморно расположеног. Љубиша приступи везело своје пријатељу, поздрави га и ушита, за јуначко здравље. Овај му срдито одговори. Љубиши се то допадне, те га окупи, да сад избаци коју, у таком стању.

— Махни ме, рече му Сава, јер ћу те ужасно насадити.

Љубиша није хтео да га се окане, већ га је заједао. Напоследку се Сава морао насмејати. Љубиша је био радостан. — У то дође писмоноша са „Заставом“, а Љубиша терај са „Заставом“ у дућан, читао је са осећајем и одушевљењем. Врло му је све повољи, он је усхићен био, те отиде свом пријатељу Сави да му каже шта је читао. Види га Сава да је у заносној радости, па му рече:

— Баш сам нешто и ја вољан данас. Знаш шта Љубиша. Дођи ми данас на ручак, ако узможеш! —

„Ух! ал' код мене је данас зелен пасуљ, па пржено пиле,“ а ја ти то вољем, него ма шта друго. —

— Нећу да ти приповедам хоћеш ли што добити код мене по вољи за јело, ја те зовем, да ми дођеш ако узможеш! Да ћеш се изненадити, о томе нема сумње. Добро се промисли. Нећу те по трећи пут звати! —

„Добро дакле ја ћу баш доћи,“ одговори Љубиша.

— Мило ће ми бити, рече Сава иронично! —

Пазарили су обојица тај дан нешто више него обично. Љубиша је био врло добре воље. — Када је избило дванајест сахати, Сава затвори своју болту, Љубиша види, па каже Сави да ће он одмах доћи, само иде да каже својој жени, да ће ручати.

— Немораш се журити, рече му Сава, док извадим вино, док се охлади, проћиће и томе нешто времена.

Љубиша је око пола једног затворио своју болту, и отишао кући, да каже жени, да неће дома ручати, па јој све по реду приповеди. —

— Баш сам теби све угађала данас. па еш од куће зар ти ниси могао казати, кад ти је лепо чок рекао ако узможеш — немогу. — Таке красне мауне, могао би их цар јести, рече Љубишина жена срдито. —

„Боже мој,“ драга моја жено! Та ти знадеш, кад Љубиша што обећа, да онда неће прекршити своју реч, ма се главе тидало. — Немој ми молимте преговарати. Неволим то.“ —

Добра жена Љубишина, није више ни речи рекла о тој ствари, већ позва Љубишу да обуче чисту кошуљу. — Док се Љубиша присвљачио, дотле су момци појели чорбу и месо, а по том донесоше махуне и пржено пиле.

Нуди жена Љубишу, он би се чисто прихватио, ал' га је стид од момака, вели неће да квари ручак.

(Продужиће се).

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Бука. „Шта ли то мисли кнез Александар, кад се враћа опет у Бугарску?“

Шука. „Шта мисли? Хоће човек да остави тамо кости, а то му тек не може нико замерити.“

Бука. „Ето шта чини пример. Чим је Цанков протерао кнеза из Бугарске, ето је већ и Калаји протерао из Босне једну учитељицу (Узелчеву).“

Шука. „Ни бриге те. Врати ће се и она натраг...“

⊙.

П у с л и ц е.

* О Бугарским догађајима нећемо ништа да говоримо, — јер сваки дан друкчије изгледају. Једино ће мо, као куријосум прибележити то: да се од Софије до Лемберга много брже путује, него од Лемберга до Софије.

⊕ Кад је пре 200 година Будим од Турака отет, онда је у тој војсци било 25.000 Срба и Хрвата, а само 5.000 Маџара. Даклем управо ми би данас требали ту славу да славимо, — а ми би зацело Маџаре достојније позвали, него што они нас позваше.

⊙ Породици убијенога Вељка Јаковљевића вотираше је Нишка скупштина пензију. Кад је влада тако богата, онда јој зацело народ неће дати 12 милијона у зајам.

□ Митрополит Мраовић наредио је да се у црквама више не говори: „Јелици оглашени изидите!“ (Јер се браћа Солдатовићи сад налазе у гори Јелици.)

△ Хајдуди српски обрезали начелнику брезничком нос. Ако тако зареде, требаће у Србији да се подигне какав носокомичан (или носотрагичан) завод.

Зашто је у Хопову загорело печење.

Од кад су се наши свештеници састали у Хопову, треба Хопово да се зове Попово. Попово зато, што је било тамо онолико попова, а и зато, што је тамо прота Чобанић Попово. Но ја већ не знам како је било при затвореним вратима на збору, ал пошто је прота сазвао и жандаре да бране, „углед цркви,“ а жандари се нису забравили, то сам видио шта су бар они радили. Они нису радили ништа ал бар нису ништа ни кварили.

Дебела газдарица манастира Хопова радила је највише. Заклала је оног дана пилића, ћурића и ине живине иже числа њест. Трчкарала је по манастиру као оно Герман између Пеште и Беча. Није дала мира ни младој судопери, па је чак употребила и младо чобанче манастирско, као што је „Герман“ употребио великог Чобанића.

Састао сам се с њоме на бунару, управо на из-

вору. Мумлала је гунђала је као да има 4 језика у резерви. „Госпођице“, почех, онај народ тамо грди још већма. Ништа му није свето, па чак ни отац игуман“

„Јао господине“ (зато ми је рекла господине и насмешила се, што сам ја њојзи рекао госпођице,) јао свет се тако проневаљалио да ће бог послати нови потоп, кошто вели отац игуман.“

„Имате право госпођице. Знате неће свет никако да увиди да свака кошница мора имати и трутова. А то је бар јасно.“

Она се намрштила, а ја јој још десет пута рекох госпођице. Знате, та је женскиња занимљива. Она је управо господар у Хопову. Хтео сам да видим шта има управо на њој, осим њених 50 година. Ал сам се уверио да нема ништа.

„Грде, грде наставих ја. Има тамо неко, који је чак и вас умешао у политику. Прича тамо целом народу, кад вам је оно преминуо кер, да га је г. игуман сасвим по хришћански сахранио. Звонила су звона па онда...“

Сад је псовала тако ружно, да бих најволео, да сам јој могао везати чвор на језик.

„Та тужили су они мене и оца игумана зато. Па шта им је помогло. Неки су били због тог затворени.“

„И онај што прича био је затворен. Њих 15 прњавораца вели видели су то, па тужили сва петнајсторица игумана суду.“

А кад је суд искао да тужиоци нађу сведоке. Они нису могли. Да је тужио један имао би 14 сведока, овако није било никог да сведочи јер су сви тужили.

„Јао господине такав народ треба да је проклет... Ја сам и казала оцу игуману, нек закључи данас да се сви прокуну. Кажем ја њему: ти си најстарији, тебе морају сви свештеници слушати. Ал он вам је нека мама. Не сме да почне.“

„Зашто нисте ви отишли на збор. Вас би морали примити.“

Требала сам, дабогме да сам требала... Све иде наопако. Чак и протину жељу су одбацили. А чекај попа Сава, чекај само запражићу ја теби чорбу где треба.“

„А који поп Сава? — питао сам. Та иришки господине, иришки. Његово ће примити. Прота је као бесан.“

Ал чекајте само ја ћу им свима показати. Загорећу сво печење а у супу ћу метнути јагњеће жучи. Кад не поштују бога, бог им не може благословити ручак.“

И тако је и било. Поп Савин је предлог продро, и свештеници су оног дана сви пљуцкали кад су јели супу, а печење им је загорело. Отац игуман је шмркао, ал не смеде ништа рећи. А „домаћица“ је била сва блажена. Тако им треба кад нису одмах пристали на поп Лазин предлог, него се препирали до једног сата по подне. И тако је свештеницима загорчало — Хопово.

(Изгледа, као да смо се са овом сликом задоцнили. Но ми Батенберга нити смо отерали, нити смо га натраг звали. Али баш ако се он и врати сретно у Софију, — она десна половина слике наше остаје ипак несретна истина.)

Мисли о ситуацији.

У Сегедину су продали лепу кућу за једну форинту, а у једном мађарском селу продали су сељаку због порезе коња за 73 новч. И угарски држављани би продали Тису ма за 5 новч. само кад би знали да ће га ко купити. Судићи по зубима а и по кожи, он н е м а цене.

*

Индијска влада послала је у Угарску свог изасланика, да прегледа газдовање са државним шумама. Изасланик се вратио без икаквог искуства, јер како вели није видио ништа новог ни корисног. Верујемо. Да је дошао, да види како код нас екзекутори „фендују“, однео би лепог искуства, „новог“ начина, јер Тиса је у томе — мајстор. Па зар да се не радујемо, што можемо и ми кога у чему поучити.

Ex tempore.

„Рука руку пере;

Образ обадвије.“

Ал то ништ' не вајди

— Где образа није.

Ш.

Кир Дима само за то није пушио, што је био тврдица. А нотарош Н. није жалио дати скупе новце, само да пуши најбоље цигарете.

Дошао кир Дима у канцеларију нотарошеву, да пита нешто? А нотарош баш запалио цигарету.

— Охо хо! Ала је то диван диван. Бар ћу се и ја нагутати тога красног дима. Тако рече кир Дима.

А нотарош, стари приклапало, насмеја се па рече: А знате ли ви, каква је разлика између вас и измеђ овог дима?

— Не знам, господине.

— Е па чујте! Ви сте кир Дима, — а ово је дим кира.

Доктор. Није вајде, — ви морате оставити ракију.

Пацијент. О, та пробао сам толико пута; ал све бадава.

Доктор. Како то?

Пацијент. Ма где да је оставим, жена је нађе, па је попије.

Са села.

Двоје деце воде керу да је у Тамишу удаве. Сретне их један чича: Море, децо, шта ћете ви са том кером?

— Да је удавимо.

— А зашто?

— Та једе јаја.

— Ето виш! А наш нотарош једе сваки дан пилића,

— па њега неће нико да удави.

Како се газда Милован оженио.

Милован је био млад и богат паор. Наумио је да се жени. У селу његовом биле су четир сироте девојке; он је хтео једну од њих себи да привенча, ал није знао коју ће, јер су све четири биле подједнако лепе. — Напоследак се досети овако.

Баш ће да буде бербан. Он најми све четири девојке да му буду берачице. Посла их у виноград и рече: И ја ћу пред вече доћи. Него знате шта, — која данас највише врана види да пролету, та — али нећу ништа да кажем; тиме ће се пресудити, која ће бити моја жена.

Девојке одоше у виноград, па су цео дан зијале у небо да виде што више врана. Стана је била мудрија, она је од јутра до мрака грбила берући грожђе.

Пред вече дође газда Милован.

— Но, Ано, колико си набројала врана?

— Тридесет.

— А ти, Јуцо?

— Преко тридесет.

— А ти, Лексо?

— Педесет.

Онда се окрене Стани, па и њу запита, колико је чворака видела.

— Нисам ни једног. Јер кад се виноград бере, онда се не гледи куд врале лете.

Кад то чу газда Милован, он рече: Е, једна од вас биће моја жена. Сутра ће јој доћи проводација.

И не прође месец дана

Удала се вредна Стана

За богата Милована.

А три друге што, што су зјале —

Те се нису још удале.

„R.“

Нема више „дефицита!“

Ево браћо нове среће из вреће!

(Министар се финансије већ смије;
од радости и од дике велике:

Пронашо сам за државу мршаву,
нови извор, снажан, богат, пребогат,
да испуни касе разне, ал' празне,
да већ једном буде пресит „дефицит!“

Све *порезе* могу пасти, пропасти.

Сви *намети* могу стати, нестати,

Кад се ове жеље моје усвоје!

(Сад би требало, да цео мој предлог одицам, али пошто
би ја био *први на свету*, који би „*невао*“ кад је реч о
„*порезу*“

па ма и оваком, какви ја предлагам, то се силазим са
мога мало лењога Пегаса) и прелазим у прозу.

Порез на — „пољупце!“

Да би се државне празне касе већ једном опоравиле,
и државни огромни дугови за кратко време са свим очи-
стили, а с тиме опће благостање наступило, предлагам
госп: министру финансије, да заведе што пре:

„Порез“ на „пољупце“!!!

Овај порез не само да би веома радо уплаћиван би-
вао, и с тиме брзо све благајне испунио, него би још и
морално подејствовао на сваки сталеж, а могао би кратким
временом да нам скине са врата оно *разно „нарицајеме“*
али све подједнако „*тешко плаћајеме“ порезе, намете и*
процаја и прочаја.

Стављам овде нацрт мог промућурног и добро про-
мозганог предлога. Дакле:

„Општи порез на пољупце.“

§. 1. *Породица не плаћа порез.*

(Примедба.) Од плаћања порезе за пољупце ослобо-
ђени су само: *деде, мајке, родитељи, деца, унуци, браћа и*
сестре, и они супрузи, који су већ пола године „своји.“

Исто тако ослобођени су од порезе, пољупци између
тегака преко 40 и синовица, односно синоваца, ако дока-
жу, да су збиља у сродству, а не да су се тек онако
„сродили.“ —

§. 2. „*Браце*“ и „*сеје*“ плаћају у сваком случају по-
рез, јер се њихово сродство не да доказати, а пољупци не
могу контролисати.

§. 3. „*Назови-ујке*“ или „*чике*“ и њихове „*назови-*
нећак“ плаћају *троструки* порез, *све до четрдесете* године.
— Овакове „*нећак*“ плаћају и за оне пољупце, које оне
иза „чикини“ лећа, другим мушкињама поклањају, али у
овом случају наплаћива се само *двоструки* порез.

§. 4. „*Младенци*“ плаћају за *првих шест месеци* оби-
чан порез; после овога доба, ослобођавају се од плаћања,
и то с тога, што би се једно или *д,уго* може бити изго-
ворити хтело, да зато *неће сеога друга* да пољуби, да би
се *порез уштедио.*

(Примедба.) У случају, кад би једно или друго од
њих делило пољупце са *другим, њима драгим* особама
другога спола (у §. 1. назначене особе изузимајући); то
ће се за оваке *кримчарске пољупце* не само *троструки* по-
рез, него још и *50%* глобе наплаћивати, због прекршаја

развлачења оне усладе, на коју преварени друг законито
право има.)

§. 5. *Пријатељски пољупци између мушкараца,* — *же-*
на или девајака међусобно, не плаћају порез, али ако се
ови пољупци *измешају*, т. ј. мушко лице пољуби женско
или обратно, то подпада под обичан порез *све до 50-те*
године, (изузимајући §. §. 3, 4, 8, 9 и 11.) —

§. 6. Сви „*писмени*“ пољупци, били они „*увожени*“
или „*извожени,*“ ако у једном писму *неирелазе број 13,*
слободни су. Чим пак један једини пољубац има *преко*
овог одобреног броја, сматра се као да их је *уна стотина*
и онда се има за сваки пољубац платити *једна крајцара.*
— Ако би пак у писму стајали *100000* или милион по-
љубаца одобрава се *50%* рабата.

„*Заљубљени,*“ који су *дуже времена* растављени, на
много дописују, а зна се да држави *много хасну* доносе,
кад су заједно, могу тражити, да им се *одсечно* одреди
привремени порез. — Ову молбу ваља упутити министру
финансије, и снабдети је са *1 фор. биљеговине* и подписа-
ма обе дописујуће странке. —

§. 7. „*Пољупци између деце*“ слободни су све донде,
док он не почне *чуикати* или „*будуће, бити имајуће,*“ бр-
кове, а она не почне *остаљати лутке у зашећак.*

Од тога доба па све донде, док их *какав случај* не
растави, или ако их састави, док прва пола године, не
прође. — подпадају под обичан порез.

§. 8. „*Калуђери*“ плаћају у сваком случају до „*скон-*
чанија“ *петороструки* порез, и немогу од њега бити о-
слобођени *ни за само време часнога поста!!!* —

§. 9. „*Удовац*“ или „*удовица*“ плаћају *двоструки* по-
рез, све донде, док се опет не ожене, односно удаду. —

§. 10. „*Вештаци*“ и „*вештакиње,*“ „*глушци*“ и „*глу-*
шнице“ и „*невачице*“ и у опће све оне особе, које се *лако*
„занети“ могу, плаћају обичан порез. — Али почем ова-
кове особе *више мање воледу промену,* те ће држава од
њих *имати и много већу хасну,* то им је одобрено, да мо-
гу *одсечно* за читаву годину у *напред,* извесну своту пла-
тити, али само у *напред, јер доцније* се овакови порези
тешко и са „егзекуцијом“ утерују.

§. 11. На пољупце *Јуда искиријотских* плаћа се три-
десет сребрњака заједно са капитализираним интересом на
19. стотина година.

§. 12. „*Стармалове иуслице*“ не сматрају се као
прави пољупци, зато су ослобођени од сваког пореза.

Да би се сви ови пољупци „*контролисати*“ могли,
умољен је славни *проналазач Едисон,* да склопи неку
„мајсторију,” која би могла вршити *дужност „контролора“;*
— чим је буде стоговио, донећу је у слици пред *штова-*
не читаоце.

Стриште се само догле.

„По немачком.“ Др. Казбулбуц.

Филологично.

Питао учитељ *ђака* од чега је постала реч *паша*
ђак ћути.

Учитељ се *расрди* па рече: Зар ни то не знаш
зврдове? — Та је реч сложена од две речи: *п а с ј а.*

Д. Н. Б.

Муж. Драга жено, ја овог зеца не могу јести. Та тврд је као коњ.

Жена. Ја ти не могу помоћи. Што ниси мекшег уловио.

Учитељ. Марице, чедо моје, ти неко време мораш изостати из школе; јер твој брат има богиње.

Марица. Молим, господине, мој брат нема богиње. Учитељ. Него?!

Марица. Него моја сестра.

Н. Н. враћао се из кафане, где је прокартао све до крајцаре, што је при себи имао. На путу сретне га просјак и замоли га да му што удели.

— Е брате, — одговори овај — новаца ти не могу дати, али ћу ти дати један добар савет. Немој се никад картати.

(При новачењу.)

Официр. У које одељење желите да вас ставимо? Новач. У опшитоше, — молим покорно.

Слуга. Господине бароне, наше се каруце поквариле. Треба да их дамо оправити.

Барон. Оправити!? Ајак! То би ме скупо стало. Треба купити нове.

Слуга. Али, господине, то би још скупље било.

Барон. Ћути, кад не разумеш ствар. Нове каруце добићемо на вересију; а за оправку морали би ковачу таки платити.

А Шта мислиш, колико пута жена у своје [веку може ударити својег мужа?

Б. Само једанпут.

А. Како то.

Б. Први пут удари мужа, а други пут већ удари — магарца.

Учитељ. А ти, Васо, молиш ли се и ти богу сваки дан пре ручка и после ручка?

Васа. Не баш сваки дан.

Учитељ. А зашто не?

Васа. Јер сваки дан немамо ручка.

(„Rogač.“)

(У контоару.)

Шеф. Јесте ли већ саставили биланц од прошле године.

Практикант. Нисам. То је баш коњски посао.

Шеф. Зато сам га и дао вама.

Новије књиге и музикалије,

послате уредништву на приказ.

Шест приповедака. Л. К. Лазаревић. Београд 1886. Штампано у кр.-срп. државној штампарији. Цена 1'50.

Мала поезика. За школу и народ написао Др. Стеван Павловић. — Обдарила „Матица Српска, У Н. Саду 1886. Издао књижара Луке Јоцића и друга. Штампарија Др. Свет. Милетића; Цена (?).

Зачинка за гусле, хармонијум и гласовир. Од Роберта Толингера. Издавање друштва „Гусле“. Прилог уз 8. број часописа „Гудало.“ Цена 3 ф. 50. новч.

Српска Орлеанка. Драма у пет чинова. Покушај Ђурђа Јанковића. У Панчеву 1886. Штампарија Јована Ђека. Цена (?).

Наставник. Књига за децу обојег пола. Написала Едвиде Рапи-Фери, наставница. Понашио Ник. С. Савић. Издање књижаре М. Каракашевића у Сомбору. Цена 25 новч. (50 пара).

доноси у своје петнајстом броју за год. 1886. овај садржај. 1. Звездозор (телескоп), (са сликом). 2. Из живота једног шегрта, од Браца Јове. 3. Мајка и чедо, песма од Милана. 4. Један Воја, песма (са сликом) од Јов. Манојловића. 5. Хокус-покус, (са сликом). 6. Два наследника. (С мађарског.) 7. Пливач и жаба, песма (са сликом). 8. Како се гуљи плута (Јагњета). (са сликом). 9. Редуша, песма (са сликом), од Милице Г. 10. У долини, песма од Ранка. 11. Радојица. — Изворна приповетка из дечијег живота. Од Чика-Ђуре. 12. Разнолије. 13. Даштања. 14. Решења даштања. 15. Новије књиге и листови.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien IX. Porcellangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовињ лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 ф. 50 новч. на пола године, и шиље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

Сад је баш изишла из штампе нова књига:
ЖИВОТОПИС ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ
 СА НАУКОМ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ О ЊОЈ

ИЗРАДИО

А. Е. Митрополит српски **МИХАИЛ**.

Књига броји 312 страна мале 8-не и доноси овај садржај: 1. Предговор. 2. Молитва Богородици. 3. Наука православне цркве о пресв. Богородици. 4. Праобрази — слике за Богородицу у стар. завету. 5. Пророштва у староме завету за пресв. Богородицу. 6. Слава пресв. Богородице. 7. Рођење пресв. Богородице. 8. Ваведеније — долазак пресв. Богородице у храм. 9. Блавест пресв. Богородици. 10. Песма Богородице. 11. Рождество Христово. 12. Песма Анђелска. 13. Срећење Господње у храму и бегство у Египат—Мисир. 14. Црте из живота пресвете Богородице. 15. Сионска горница. 16. Путовање у свету Гору и на Кипар. 17. Успеније пресв. Богородице. 18. Спољни изглед и морална висина пресв. Богородице. 19. Чудеса пресв. Богородице.

Цена је књизи 90 новч. или 2 динара, а може се наручити како на поједину књигу, тако и на више за растуривање уз највећи књижевски рабат код издавача исте књиге **Штампарије А. Пајевића у Н. Саду.**

Од господина Митрополита Михаила могу се добити код нас још и друге две његове нове књиге:

Хришћанске светиње на Истоку 60 новч.

Света Гора Атонска 60 новч.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 4. (16.) марта

1886. до
даље наредбе.

Из **НОВОГ САДА** у **ТИТЕЛ** у служби мешовитој: по-недељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из **НОВОГ САДА** у **СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ** и на по-тиске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ЗЕМУН** и **БЕОГРАД** средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ОРШАВУ** и **ГАЛАЦ** средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ЦАРИГРАД** преко **РУШЧУКА** и **ВАРНЕ**: недељом, у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **БУДИМПЕШТУ** сваки дан у 10^о сахата пре подне.

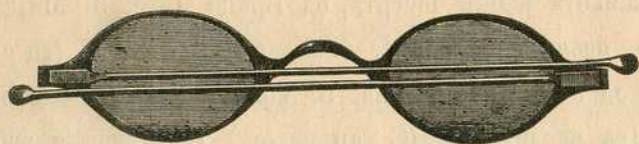
У **НОВОМ САДУ**, 3. (15.) марта 1886.

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ОПТИЧКИ ЗАВОД

ЗЕМАЉСКОГ СРЕДСРЕДНОГ СТОВАРИШТА УЧИЛА.

ВЛАСНИК ЛИПЕРТ и ФАЙ

У Будимпешти IV. Museumring Nr. 39.

преко пута од Народнoг Музеја

препоручују

најбоље и најфиније наочари, цвикере, лорвете, позоришне дурбине, пуштуље, дурбине, микроскопе, стереоскопе, пантоскопе, величава стакла, мађијске фењере, апарате за маглене слике, ареометре, термометре, барометре и анероиде по најјестинију цену.

(5—6) **Тачна и брза послуга.**

Нарудбине се одмах извршују.

Ценовници стоје бесплатно на расположењу.

Адреса: Lippert & Fáy Optisches Institut der Landes Central Lehrmittel Niederlage Budapest Museumring 39.

ТЕЧНО ЗЛАТО И СРЕБРО

којим сваки може сâм да позлађује, посребљује и по-правља оквире (рамове) и све ствари од дрвета, метала, стаклета, камена, гипса, порцулана, коже, хартије и т. д. Сваки може лако помоћу четкице те ствари сâм да позлађује и посребљује.

Цена једне боце (џлаше) 1 фор., 6 боца стају 5 фор. новац се шиље унапред или са наплатом у-наточ.

СИГФРИД ФАЈТ у ВРИНУ,

8—10

(Siegfried Feith in Brünn).

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта.

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творичар правог блештавог лака за под.

Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића. 4—6